

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9/2566

ศาลปกครองเพชรบุรี ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลจังหวัดเพชรบุรี ศาลผู้รับความเห็น นาย บ. ผู้ฟ้องคดี กรมทางหลวง ผู้ถูกฟ้องคดี

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ นาย บ. ผู้ฟ้องคดี ยื่นฟ้อง กรมทางหลวง ผู้ถูกฟ้องคดี ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่ดินจำนวน 2 แปลง ได้แก่ แปลงที่ 1 ตามโฉนดที่ดินเลขที่ 1405 และแปลงที่ 2 ที่ดินมือเปล่ามีแนวเขตติดต่อกับที่ดินแปลงที่ 1 ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรังวัดสอบเขตที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ 1405 จึงพบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ก่อสร้างถนนเพชรเกษมรุกกล้าเข้าไปในที่ดินแปลงที่ 1 บริเวณทางด้านทิศตะวันออก และรุกกล้าที่ดินแปลงที่ 2 ซึ่งเป็นที่ดินมือเปล่าทั้งแปลง อันเป็นการละเมิดและทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีรื้อถอนถนนที่ก่อสร้างรุกกล้าเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแปลง และทำที่ดินบริเวณดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีให้เป็นไปตามเดิมโดยผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเองทั้งสิ้น หากไม่สามารถรื้อถอนถนนได้ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายเป็นค่าที่ดิน ค่าขาดประโยชน์จากการไม่ได้ใช้ทรัพย์สินให้แก่ผู้ฟ้องคดีพร้อมดอกเบี้ย ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ 1405 ได้มีการเวนคืนโดยชอบและผู้ฟ้องคดีได้รับเงินค่าทดแทนแล้ว การก่อสร้างทางหลวงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ไม่เป็นละเมิด ส่วนที่ดินมือเปล่าแปลงที่ผู้ฟ้องคดีอ้างการครอบครองว่าถูกรุกกล้าทั้งแปลง ในขณะที่เวนคืนไม่ปรากฏหลักฐานการแสดงสิทธิครอบครองของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่สามารถจ่ายเงินค่าทดแทนที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ที่ดินมือเปล่าอยู่ในระยะเขตทางหลวงจึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินบริเวณพิพาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่จำต้องรื้อถอนสิ่งก่อสร้างและชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ขอให้ยกฟ้อง เห็นว่า แม้กรมทางหลวง ผู้ถูกฟ้องคดี จะเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามบทนิยามในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 แต่การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีโดยอ้างเหตุว่า ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดก่อสร้างถนนรุกกล้าเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแปลงอันเป็นการกระทำละเมิด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีให้การสรุปได้ว่า ที่ดินทั้งสองแปลงไม่ใช่ที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยที่ดินแปลงแรกผู้ถูกฟ้องคดีได้มาโดยการเวนคืนและผู้ฟ้องคดีได้รับเงินค่าทดแทนแล้ว ส่วนที่ดินแปลงที่สองเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีสร้างถนนบนที่ดินพิพาท จึงไม่เป็นละเมิด ขอให้ยกฟ้อง ดังนี้ การที่ศาลจะวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ จึงเป็นเพียงผลของการวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับสถานะของที่ดินพิพาท ซึ่งหากศาลวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาททั้งสองแปลงที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์และมีสิทธิครอบครองและทำประโยชน์เป็นของผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทำการตามฟ้องก็เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี แต่หากที่ดินพิพาทตามโฉนดที่ดินเลขที่ 1405 ได้มีการเวนคืนโดยชอบและที่ดินมือเปล่าเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน จะเป็นผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจก่อสร้างถนนได้โดยไม่เป็นละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิฟ้องคดีนี้ ก็เพื่อขอให้ศาลรับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินของตนเป็นสำคัญ ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9/2566>